

Конституційний Суд України
01033, м. Київ, вул. Жилянська, 14

Ініціатори конституційного подання:
Коаліція громадських організацій «За чесний референдум»

Суб'єкт права на конституційне подання:

57 народних депутатів України

Уповноважені представники суб'єкта права на конституційне подання:

1. Оксана Сироїд, народний депутат України, фракція «Самопоміч»;
2. Іван Крулько, народний депутат України, фракція ВО «Батьківщина»;
3. Юлія Кириченко, Коаліція громадських організацій «За чесний референдум», експерт Центру політико-правових реформ.

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

про визнання Закону України «Про всеукраїнський референдум» таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним)

Відповідно до статті 150 Конституції України, статей 13, 15, 39, 40, 71 Закону України «Про Конституційний Суд України» звертаємося до Конституційного Суду України з письмовим клопотанням про визнання Закону України «Про всеукраїнський референдум» від 06.11.2012 № 5475-VI (опублікованого у «Голосі України» від 28.11.2012 № 226) таким, що повністю не відповідає Конституції України (є неконституційним). Ініціаторами конституційного подання виступила Коаліція громадських організацій «За чесний референдум», до складу якої входять Центр політико-правових реформ, Український незалежний центр політичних досліджень, Центр UA, Лабораторія законодавчих ініціатив та Інститут виборчого права (див. додаток №3).

Закон України «Про всеукраїнський референдум» (далі - Закон), на наше переконання, є повністю неконституційним з таких підстав:

1. Верховна Рада України під час прийняття Закону 6 липня 2012 року перевищила свої повноваження, оскільки звичайним законом

встановила порядок зміни Конституції та порядок прийняття нової Конституції України.

Зокрема, відповідно до статті 15 Закону шляхом всеукраїнського референдуму за народною ініціативою Український народ як носій суверенітету і єдине джерело влади в Україні:

- *може реалізувати своє виключне право визначати і змінювати конституційний лад в Україні шляхом прийняття Конституції України (установчу владу) у порядку, який визначений цим Законом (частина друга);*
- *здійснюючи своє волевиявлення, може в порядку, який визначений цим Законом, схвалювати нову редакцію Конституції України, вносити зміни до Конституції України, скасовувати, визнавати таким, що втрачає чинність, чи визнавати нечинним закон про внесення змін до Конституції України (частина третя).*

У такий спосіб Верховна Рада України у законодавчому порядку запровадила процедури, що не відповідають положенням чинної Конституції України, а саме:

1. прийняття нової Конституції України (її нової редакції) на всеукраїнському референдумі;
2. зміну чинної редакції Конституції України, зокрема, шляхом скасування, визнання таким, що втрачає чинність, чи визнання нечинним закону про внесення змін до Конституції України на всеукраїнському референдумі;
3. внесення змін до Конституції України на всеукраїнському референдумі.

Конституція України має найвищу юридичну силу, а закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції та повинні відповідати їй. Це обумовлено насамперед особливою правовою природою Конституції як акта установчої влади. Тому звичайний закон не може встановлювати винятків до положень і процедур, закріплених в Конституції України.

Конституційний Суд України неодноразово, розглядаючи питання щодо встановлення винятків з конституційних норм іншими нормативними актами, приходив до висновку, що такі винятки можуть встановлюватися виключно Конституцією України.

Відповідно до Рішення Конституційного Суду України від 30 жовтня 1997 року № 5-зп у справі щодо офіційного тлумачення статей 3, 23, 31, 47, 48 Закону України «Про інформацію» та статті 12 Закону України «Про прокуратуру» визначено, що «винятки з конституційних норм встановлюються самою Конституцією, а не іншими нормативними актами» (пункт 4 резолютивної частини Рішення).

Згідно з Рішенням Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 54 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про ратифікацію Європейської хартії регіональних мов або мов меншин, 1992р.» (справа про ратифікацію Хартії про мови, 1992 р.) №9-рп/2000 від 12 липня 2000 року, були визнані такими, що не відповідають Конституції України Закон України «Про ратифікацію Європейської хартії регіональних мов або мов меншин, 1992р.» від 24 грудня 1999 року №1350-XIV (пункт 1 резолютивної частини Рішення) та положення частини першої статті 7 Закону України «Про міжнародні договори України» від 22 грудня 1993 року щодо порядку підписання закону про ратифікацію міжнародного договору України (пункт 2 резолютивної частини Рішення).

Ухвалюючи дане Рішення, Конституційний Суд України абсолютно правильно виходив з положень статті 94 Конституції України, згідно з якою будь-який, без виключень, закон, прийнятий Верховною Радою України, підписує Голова Верховної Ради України і невідкладно направляє Президентові України, який протягом 15 днів підписує його або повертає закон зі своїми вмотивованими і сформульованими пропозиціями до Верховної Ради України для повторного розгляду.

Той факт, що всупереч статті 94 Конституції України Закон «Про ратифікацію Європейської хартії регіональних мов або мов меншин, 1992р.» був підписаний лише Головою Верховної Ради України та опубліковано в Газеті Голос України за підписом Голови Верховної Ради України, призвів до визнання цього Закону таким, що не відповідає Конституції України. Те ж стосується і положень частини першої статті 7 Закону України «Про міжнародні договори України», які були визнані такими, що не відповідають Конституції України, оскільки дані положення не передбачали невідкладного направлення закону про ратифікацію, після його підписання Головою Верховної Ради України, Президентові України для наступного його підписання і офіційного оприлюднення, а відповідно – встановлювали винятки з конституційних норм.

Аналогічну позицію Конституційний Суд України зайняв, відповідно до Рішення у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 202 Регламенту Верховної Ради України, затвердженого Законом України «Про Регламент Верховної Ради України», у редакції Закону України «Про внесення зміни до Регламенту Верховної Ради України» (справа про законодавчу ініціативу) від 30 травня 2012 року.

Відповідно до цього Рішення Конституційного Суду України частина 1 статті 202 Регламенту Верховної Ради України була визнана неконституційною (пункт 1 резолютивної частини Рішення) на тій підставі, що Закон України «Про внесення зміни до Регламенту Верховної Ради України» №4308-VI від 11 січня 2012 року встановив винятки з

конституційних норм, обмеживши право народних депутатів України подавати законопроекти про денонсацію міжнародних договорів України.

Таким чином, враховуючи положення статті 8 та частини 2 статті 19 Конституції України, Верховна Рада України, прийнявши Закон, яким встановлені винятки з конституційних норм, діяла не на підставі Конституції України, а всупереч їй.

Слід зазначити, що Конституція України взагалі не передбачає таких процедур як

1. прийняття нової Конституції України;
2. скасування, визнання таким, що втрачає чинність, чи визнання нечинним законів про внесення змін до Конституції України.

Питання прийняття «*нової Конституції України*» на всеукраїнському референдумі вже розглядалось Конституційним Судом України в справі про всеукраїнський референдум за народною ініціативою. Зокрема, оцінюючи конституційність питання «*Чи згодні ви з тим, що Конституція України має прийматися всеукраїнським референдумом?*», винесене на всеукраїнський референдум за народною ініціативою, проголошений Президентом України, Конституційний Суд України визнав зазначене питання таким, що не відповідає Конституції України та навів таке обґрунтування: *«закріплюючи право визначати і змінювати конституційний лад в Україні виключно за народом, Основний Закон України встановив чіткий порядок внесення змін до Конституції України. Викладене в пункті 6 статті 2 Указу питання виноситься на всеукраїнський референдум без з'ясування волі народу щодо необхідності прийняття нової Конституції України і, отже, ставить під сумнів чинність Основного Закону України, що може призвести до послаблення встановлених ним основ конституційного ладу в Україні, прав і свобод людини і громадянина»*.

Конституційний Суд України має послідовну позицію щодо прийняття Конституції України на всеукраїнському референдумі: така процедура повинна бути встановлена насамперед в Конституції, а не лише в звичайному законі. Наприклад, розглядаючи справу про здійснення влади народом, Конституційний Суд України пункті 1 резолютивної частини Рішення від 5 жовтня 2005 року зазначив, що *«положення частини другої статті 5 Конституції України «носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ» треба розуміти так, що в Україні вся влада належить народові. Влада народу є первинною, єдиною і невідчужуваною та здійснюється народом шляхом вільного волевиявлення через вибори, референдум, інші форми безпосередньої демократії у порядку, визначеному Конституцією та законами України, через органи державної влади та органи місцевого самоврядування, сформовані відповідно до Конституції та законів України»*.

В Рішенні Конституційного Суду України від 16 квітня 2008 року були наведені такі міркування щодо прийняття нової Конституції: *«... народ як*

носій суверенітету і єдине джерело влади в Україні може реалізувати на всеукраїнському референдумі за народною ініціативою своє виключне право визначати і змінювати конституційний лад в Україні шляхом прийняття Конституції України у порядку, який має бути визначений Конституцією і законами України.».

Таким чином, положення статті 15 Закону суперечить Конституції України, оскільки процедура прийняття «нової Конституції» на всеукраїнському референдумі має бути встановлена спочатку в Конституції, а не навпаки – через запровадження звичайним законом. Окрім цього, статтями 85 та 92 Конституції України до повноважень Верховної Ради України не належить встановлення у законодавчому порядку процедури прийняття нової Конституції та схвалення її нової редакції.

Положення про «скасування, визнання таким, що втрачає чинність, чи визнання нечинним законів про внесення змін до Конституції України» прямо суперечить правовій позиції Конституційного Суду, що міститься в Ухвалі від 5 лютого 2008 року № 6-у/2008: *«положення закону про внесення змін до Конституції України після набрання ним чинності стають невід'ємною складовою Конституції України - окремими її положеннями, а сам закон вичерпує свою функцію».* Отже, в такий спосіб закон запроваджує відмінні від наявних в Конституції України механізми внесення змін до Конституції України, тому не відповідає Конституції України.

Положення статті 15 Закону про внесення змін до Конституції України на всеукраїнському референдумі прямо суперечать порядку внесення змін до Конституції України, встановленому розділом XIII «Внесення змін до Конституції України», який, до того ж, істотно відрізняється від процедури прийняття звичайних законів. Зокрема, Конституція встановлює особливу процедуру внесення змін до розділу XIII "Внесення змін до Конституції України". Законопроект з цих питань подається до Верховної Ради України Президентом України або не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України і за умови його прийняття не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України, затверджується всеукраїнським референдумом, який призначається Президентом України. Водночас, Верховна Рада України може розглянути законопроект про внесення змін до Конституції України лише за наявності висновку Конституційного Суду України щодо відповідності законопроекту вимогам статей 157 і 158 Конституції України.

Таким чином, встановлення у звичайному Законі не передбаченого Конституцією України порядку прийняття нової Конституції України, порядку внесення змін до Конституції України, не тільки суперечить фундаментальним конституційним положенням, а й нівелює власне політико-правову ідеологію Конституції України, що є смисловим стрижнем теорії і практики конституціоналізму¹. Адже особлива і доволі складна процедура внесення змін до Конституції України є гарантією конституційного ладу, в

¹ Шаповал В.М. Сучасний конституціоналізм: Монографія. – К.:Юридична фірма «Салком»; Юрінком Інтер, 2005. – С. 50-51.

основі якого закладено принцип верховенства права. Це означає, що жоден орган не може бути свавільним в своїй діяльності і, зокрема, на власний розсуд змінювати Конституцію України. Саме тому Верховна Рада України як орган державної влади, який діє лише на підставі, в порядку і у спосіб, передбачений Конституцією і законом, не може звичайним законом запроваджувати нові процедури внесення змін до Конституції України і в такий спосіб підривати конституційний лад.

Згідно з пунктом 1 частини першої статті 85 Конституції України до відання єдиного законодавчого органу держави належить тільки внесення змін до Конституції України і виключно в межах і порядку передбачених розділом XIII Конституції України. Верховна Рада України зобов'язана на виконання положень статей 69, 156 Конституції України на рівні закону врегулювати порядок проведення всеукраїнського референдуму з питання затвердження законопроекту про внесення змін до розділу I "Загальні засади", розділу III "Вибори. Референдум" і розділу XIII "Внесення змін до Конституції України", який було подано до Верховної Ради України Президентом України або не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України та прийнято не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України.

Отже, Верховна Рада України прийняла Закон не на підставі Конституції України та, ухвалюючи його, порушила приписи частини другої статті 6 та частини другої статті 19, пункту 1 частини першої статті 85 Конституції України, вийшла за межі своїх конституційних повноважень, а також порушила приписи статей 156, 159 Конституції України щодо процедури прийняття законів про внесення змін до розділу XIII «Внесення змін до Конституції України», тому Закон має бути визнано неконституційним повністю.

2. Верховна Рада України, приймаючи в цілому Закон на пленарному засіданні 6 липня 2012 року, порушила встановлену Конституцією України процедуру розгляду та ухвалення законів України, а саме:

- обмежила передбачене статтею 93 Конституції України конституційне право законодавчої ініціативи народних депутатів;
- обмежила конституційні повноваження комітетів Верховної Ради України щодо здійснення законопроектної роботи, підготовки та попереднього розгляду питань, віднесених до повноважень Парламенту (частина друга статті 89 Конституції України);
- проігнорувала обов'язковість виконання рішень Верховної Ради України, у тому числі й для самого Парламенту, яка впливає з принципів верховенства права та конституційної законності (стаття 8, частина друга статті 19 Конституції України).

Про це свідчать такі встановлені та документально підтверджені факти, що мають юридичне значення:

Парламент під час розгляду та прийняття Закону 6 листопада 2012 року не виконав вимоги ухваленої у порядку, встановленому статтею 91 Конституції України, Постанови від 10 липня 2010 року № 2484-VI «Про направлення законопроекту «Про всеукраїнський референдум» (реєстр. № 6278) на повторне друге читання, оскільки значна частина його норм не відповідає Конституції України (витяг зі стенограми пленарного засідання 10.07.2012 додається). Зокрема, це стосувалося положень:

1. пункту 1 частини третьої статті 3 проекту про «Скасування, втрату чинності чи визнання нечинним закону про внесення змін до Конституції України»², який відповідно до рішення на пленарному засіданні 9 липня 2010 року мав бути вилучений (витяг зі стенограми пленарного засідання додається);
2. статті 16 законопроекту, щодо якої на пленарному засіданні від 10 липня 2010 року також було ухвалено рішення про вилучення, на підставі того, що вона встановлювала неконституційний порядок проведення всеукраїнського референдуму щодо схвалення нової редакції Конституції України, внесення змін до Конституції України, скасування, втрату чинності чи визнання нечинним закону про внесення змін до Конституції України³ (витяг зі стенограми пленарного засідання додається).

Як зазначалося, рішення Верховної Ради України є обов'язковими і для самого Парламенту. Це впливає з конституційних принципів верховенства права (стаття 8 Конституції України) та принципу конституційної законності, згідно з яким, органи державної влади зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга статті 19 Конституції України).

Однак рішення від 9 та 10 липня 2010 року, хоча й ухвалені в межах повноважень парламенту та у спосіб, визначений Конституцією та законами України, у порушення зазначених конституційних принципів не були виконані.

Зокрема, 6 листопада 2012 року на розгляд Верховної Ради України подано законопроект «Про всеукраїнський референдум» (реєстр. № 6278 від 29.04.2010, внесений народним депутатом Д. Шпенюком) в редакції не другого, а першого читання. Законопроект за скороченою процедурою було ухвалено як закон, у тому числі й з вилученими за рішенням Парламенту неконституційними нормами (витяг зі стенограми пленарного засідання 06.11.2012 додається). Зокрема, народний депутат Ю.Ключковським на пленарному засіданні під час розгляду законопроекту наголосив:

«Шановні колеги, ви знаєте, це чергове нищення парламентаризму в Україні, при чому з дуже далекими наслідками. Я хотів би нагадати, що законопроект про всеукраїнський референдум вже розглядався у другому

²Стенограма пленарного засідання ВРУ, 09.07.2010 р.[Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://portal.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/967.html>

³Стенограма пленарного засідання ВРУ, 10.07.2010 р.[Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://portal.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/969.html>

читанні, а не у першому. Тому повернення до редакції першого читання неможливе. Оскільки частина поправок була проголосована у другому читанні. Тоді ж Верховна Рада України прийняла рішення, яке є чинним, не скасоване ніким і доручивши готувати на повторне друге читання. Знову ж таки, повернення до редакції першого читання неможливе. Я хочу нагадати, що тоді Верховна Рада погодилася з тим, що частина норм не відповідає Конституції України. І саме тому було повернуто законопроект на повторне друге читання. Тому це дуже серйозний крок, який означає перетворення української держави вже не просто в поліцейську... Не просто в поліцейську державу, а державу тоталітарну, типу гітлерівської, де через неконституційний, несправедливий закон про референдум були прийняті гітлерівські закони про Третій рейх. Тому я би застерігав проти таких дій. І хочу звернути увагу всього українського народу на серйозну небезпеку, яка зараз зависла над правовим полем України».

До цього слід додати, що в період з 10 липня 2010 року до 6 листопада 2012 року законопроект відповідним парламентським комітетом не розглядався, тому лишилися поза увагою законодавця й інші 1026 поправок до нього, внесених народними депутатами та іншими суб'єктами законодавчої ініціативи.

Зокрема, народні депутати В.Яворівський, С.Сас, Ю.Кармазін звертали увагу на порушення їх права законодавчої ініціативи шляхом ігнорування внесених поправок до законопроекту, на порушення законопроектної функції парламентського комітету. Наприклад, С.Сас наголошував:

«Комітет не розглядав законопроект і не пропонував його в повторному другому читанні розглядати. Це перше. Наступне. До законопроекту внесено більше тисячі, а насправді 1026 поправок, своїм правом скористалися народні депутати, суб'єкти права законодавчої ініціативи. І ніхто не має права їм заборонити це робити. Тому, Адаме Івановичу, от ту процедур, яку ви запропонували, від повторного другого перейти до першого, прийміть, будь ласка, в повторному другому, відхиліть, внесіть і розглядайте в першому читанні, і знову депутати внесуть свої пропозиції. Це буде правильно. А боротьба йде за те, що в ньому є норма, в цьому законі, яка дозволяє Президенту виносити на всенародне обговорення Конституцію України. І тому зараз є проігнорування цього законопроекту...»

Таким чином, були порушені вимоги частини другої статті 89 Конституції України, за якою комітети Верховної Ради України здійснюють законопроектну роботу, готують і попередньо розглядають питання, віднесені до повноважень Верховної Ради України. Крім цього, внесення на пленарне засідання парламенту законопроекту без розгляду поправок, поданих народними депутатами як суб'єктами конституційного права законодавчої ініціативи, є порушенням приписів статті 93 Конституції України.

Грубе порушення встановленої Конституцією України процедури розгляду та ухвалення законів під час прийняття Закону України «Про всеукраїнський референдум» свідчить про небажання приймати цей закон в межах правового поля, що ставить під великий сумнів легітимність зазначеного Закону.

Таким чином, на наш погляд, Закон відповідно до частини першої статті 152 Конституції України, має бути визнано неконституційним повністю, у зв'язку з недотриманням конституційно визначеної процедури його розгляду, що полягає у порушенні вимог статей 89 та 93 Основного Закону України.

Виходячи з викладеного, порушуємо клопотання про визнання Закону України «Про всеукраїнський референдум» від 06.11.2012 № 5475-VI, таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) повністю, оскільки Верховна Рада України прийняла Закон не на підставі Конституції України, ухвалила його з перевищенням своїх конституційних повноважень та з порушенням визначеної статтями 89, 93 Конституції України процедури його розгляду всупереч приписам частини другої статті 6 та частини другої статті 19, пункту 1 частини першої статті 85 Основного Закону держави.

Враховуючи порушення принципу верховенства Конституції зазначеними положеннями Закону та виходячи з основного завдання Конституційного Суду – гарантувати верховенство Конституції України як Основного Закону держави на всій території України (стаття 2 Закону України «Про Конституційний Суд України») відповідно до § 26 Регламенту Конституційного Суду України просимо конституційне провадження щодо нашого конституційного подання визнати невідкладним.

Додатки:

1. Витяг з Конституції України на 5 арк.
2. Звернення громадськості до суб'єктів права на конституційне подання – Режим доступу: pravo.org.ua/politicreformandconstitutionslaw/2011-12-14-18-24-53/1245-zvernennia-hromadskosti-shchodo-nekonstytutsiinosti-zakonu-ukrainy-pro-vseukrainskyi-referendum.html. Угода про створення Коаліції громадських організацій «За чесний референдум» – Режим доступу: <http://pravo.org.ua/politicreformandconstitutionslaw/2011-12-14-18-24-53/1307-stvoreno-koalitsiiu-hromadskykh-orhanizatsii-za-chesnyi-referendum.html> на 5 арк.
3. Рішення Конституційного Суду України від 30 жовтня 1997 року № 5-зп у справі К.Г.Устименка // Офіційний вісник України. – 1997. - № 46. - С. 126. на 5 арк.
4. Рішення Конституційного Суду України від 30 травня 2012 року № 12-рп/2012 у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності)

- частини першої статті 202 Регламенту Верховної Ради України, затвердженого Законом України «Про Регламент Верховної Ради України», у редакції Закону України «Про внесення зміни до Регламенту Верховної Ради України» (справа про законодавчу ініціативу) на 4 арк.
5. Рішення Конституційного Суду України від 27 березня 2000 року № 3-рп/2000 (справа про всеукраїнський референдум за народною ініціативою) <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v003p710-00> на 8 арк.
 6. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 54 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про ратифікацію Європейської хартії регіональних мов або мов меншин, 1992р.» (справа про ратифікацію Хартії про мови, 1992 р.) №9-рп/2000 від 12 липня 2000 року на 5 арк.
 7. Ухвала про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 102 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України "Про внесення змін до Конституції України", Закону України "Про внесення зміни до розділу IV "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про Конституційний Суд України" на 8 арк.
 8. Рішення Конституційного Суду України від 5 жовтня 2005 року № 6-рп/2005 у справі про здійснення влади народу <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=9891> на 5 арк.
 9. Рішення Конституційного Суду України від 16 квітня 2008 року № 6-рп/2008 у справі про прийняття Конституції і законів України на референдумі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=9954> на 7 арк.
 10. Постанова Верховної Ради України «Про направлення законопроекту «Про всеукраїнський референдум» (реєстр. № 6278) на повторне друге читання» від 10 липня 2010 року № 2484-VI на 1 арк.
 11. Стенограма пленарного засідання ВРУ, 06.11.2012 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://iportal.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4094.html> на 2 арк.
 12. Стенограма пленарного засідання ВРУ, 09.07.2010 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://iportal.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/967.html> на 15 арк.
 13. Стенограма пленарного засідання ВРУ, 10.07.2010 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://iportal.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/969.html> на 3 арк.
 14. Закон України "Про всеукраїнський референдум" від 06.11.2012 № 5475-VI (опублікованого у «Голосі України» від 28.11.2012 № 226) на 37 арк.

Щодо конституційного подання про визнання Закону України "Про всеукраїнський референдум" таким, що невідповідає Конституції України (є неконституційним) повністю

	ІІІ народного депутата України	№ посвідчення	Підпис	Дата підпису
1	Острикова Тетяна Георгіївна	329		28.11.2014р.
2	Сотник Олена Сергіївна	325		28.11.2014р.
3	Ткаченко Вікторія Ірїївна	381		28.11.2014
4	Сироїд Оксана Іванівна	205		28.11.2014
5	Виникар Павло Миколайович	280		28.11.2014
6	Літвінчук Лев Миколайович	328		28.11.2014
7	Хіженко Ігор Анатолійович	323		28.11.2014
8	Курчій Андрій Валерійович	281		28.11.2014
9	Семеземелю Святослав	419		28.11.2014
10	Березюк Олег Романович	285		28.11.2014
11	Григорук Серій Валерійович	383		28.11.2014
12	Мірошніченко Тетяна Володимирівна	328		28.11.2014
13	Костенко Павло Петрович	286		28.11.2014
14	Опанасенко Олександр Валерійович	330		28.11.2014
15	Бабак Любов Валеріївна	381		28.11.2014
16	Гонко Ганна Миколаївна	553		28.11.2014
17	Крибенко Віктор Миколайович	288		28.11.2014
18	Середюк Віктор Миколайович	282		28.11.2014
19	Кабачук Марія Дмитрівна	395		28.11.2014
20	Мірошник Андрій Миколайович	288		28.11.2014
21	Евтушко Сергій Микол.	253		28.11.2014
22	Крижанко Юлія Іванівна	441		28.11.2014
23	Лавришук-Шимченко Катерина Олександрівна	202		28.11.2014
24	Литвишук Руслан Петрович	112		28.11.2014
25	Коробченко Іван Іванович	376		28.11.2014
26	Воронченко Ірина Іванівна	125		28.11.2014
27	Величенко Валентин Іванович	377		28.11.2014
28	Гончаренко Олександр Іванович	321		28.11.2014
29	Соловйов Дмитро Іванович	244		28.11.2014
30	Черненко Олександр Миколайович	116		28.11.2014
31	Козар Борис Іванович	127		28.11.2014
32	Квік Сергій Іванович	300		28.11.2014
33	Лавришук Катерина	402		28.11.2014
34	Соловйов Іван Іванович	197		28.11.2014
35	Червонова Ольга Валеріївна	323		28.11.2014
36	Коробченко Аркадій Олександрович	286		28.11.2014
37	Руденко Ярослав Васильович	163		28.11.2014
38	Лавришук Катерина Іванівна	150		28.11.2014

28/листопад вісімнадцять років дві

Щодо конституційного подання про визнання Закону України "Про всеукраїнський референдум" таким, що невідповідає Конституції України (є неконституційним) повністю

39	Луценко Юрій Віталійович			29.11.14
40	Мандрич Юрій Михайлович	339		29.11.2014
41	ЛЕМЦЕНКО Сергій Анатолійович	200		29.11.2014
42	Заминчик Світлана Петрівна	272		29.11.2014
43	Редько Олексій Михайлович	177		1.12.2014
44	Наринько Федор Вікторович	225		1.12.2014
45	Тарасенко Борис Іванович	76		01.12.2014
46	Луценко Юрій Віталійович	223		01.12.2014
47	Григорук Роман Іванович	5		01.12.2014
48	Дубинин Олександр Радикович	48		01.12.2014
49	Слободянов Сергій Віталійович	146		01.12.2014
50	Сидоренко Ірина Іванівна	445		01.12.2014
51	Шкрякун Аллоя Камілівна	338		01.12.2014
52	Турчак Сергій Іванович	435		01.12.2014
53	Сторожак Вікторія Федорівна	360		01.12.2014
54	Калитва Ірина Іванівна	279		01.12.14
55	Бондаренко Олександр Іванович	188		01.12.14
56	Степанюк Віталій Тимонінович	96		01.12.2014
57	Павлюк Роман Іванович	117		01.12.2014
Всього 57 (п'ятдесят сім) підписів народних депутатів України.				

Чернівці
Управління кадрів

В. Максимчук
01.12.2014р.

9 (дев'ять) підписів